

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 440/2021-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Denisou Mrázovskou, Mariánske námestie 2, Žilina, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 2 Tos 20/2021 zo 6. apríla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 20. júla 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Tos 20/2021 zo 6. apríla 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiadala o zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že syn sťažovateľky bol rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 22 Tk 1/2018 z 3. novembra 2020 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaný vinným z trestných činov šírenia toxikománie, legalizácie príjmu z trestnej činnosti a trestného činu falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov. Za uvedené skutky mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov a 6 mesiacov so zaradením v ústave s maximálnym stupňom stráženia. Zároveň mu bol uložený ochranný dohľad po dobu 18 mesiacov a tiež trest prepadnutia majetku. Proti rozsudku okresného súdu podal syn sťažovateľky odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 2 To 15/2021

z 28. apríla 2021 tak, že zmenil rozsudok okresného súdu a znížil trest odňatia slobody v trvaní 13 rokov a 6 mesiacov so zaradením v ústave so stredným stupňom stráženia. Výrok o prepadnutí majetku ostal nezmenený.

V uvedenej trestnej veci boli zaistené peňažné prostriedky spolu s trezorom z domu, ktorý je vo vlastníctve sťažovateľky, ako aj byt a motorové vozidlo evidované vo vlastníctve syna sťažovateľky.

3. Sťažovateľka opakovanou žiadosťou doručenou okresnému súdu 30. novembra 2019 žiadala o vrátenie vecí, konkrétne o vrátenie bytu, motorového vozidla a peňažných prostriedkov. Okresný súd uznesením č. k. 22 Tk 1/2018 z 3. novembra 2020 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) žiadosť sťažovateľky zamietol v časti týkajúcej sa bytu a motorového vozidla podľa § 425 ods. 2 Trestného poriadku ako podanú neoprávnenou osobou (výrok I) a v časti týkajúcej sa peňažných prostriedkov podľa § 97 ods. 1 a 4 Trestného poriadku (výrok II). Okresný súd zamietnutie žiadosti odôvodnil v prípade bytu a motorového vozidla ako žiadosť podanú neoprávnenou osobou, keďže išlo o majetok, ktorý bol nesporne vo vlastníctve sťažovateľkinho syna. Pokiaľ sťažovateľka žiadala vrátiť zaistené peňažné prostriedky, okresný súd zdôraznil, že trezor, v ktorom boli tieto peňažné prostriedky uložené, sťažovateľka v rámci domovej prehliadky vydala dobrovoľne a že nie sú splnené predpoklady na ich vydanie s prihliadnutím na vykonané dokazovanie a odsúdenie, i keď v čase rozhodovania okresným súdom neprávoplatné. V tejto súvislosti okresný súd popísal dôkazy vrátane ich hodnotenia, ktoré boli podkladom pre uloženie trestu prepadnutia majetku v rámci odsudzujúceho rozsudku okresného súdu.

4. Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia v podstatnom uviedol: „... *aktuálny stav dokazovania a obsah spisového materiálu neodôvodňujú vysloviť bezpečný záver, že predmetné požadované finančné prostriedky v celkovej sume 57.600,- Eur patria žiadateľke* [redacted], *na ďalšie konanie už nie sú potrebné a neprichádza do úvahy ich prepadnutie. Doteraz vykonaným dokazovaním nebolo dostatočne rozptýlené podozrenie, že v prípade finančnej hotovosti sa jedná o peniaze obžalovaného určené na páchanie trestnej činnosti a získané obžalovaným páchaním žalovanej trestnej činnosti a teda aj naďalej môže prichádzať do úvahy právoplatné rozhodnutie o ich prepadnutí.*“ V ďalšej časti krajský súd podrobne a rozsiahlo poukázal na vykonané dokazovanie a rozpory v tvrdeniach sťažovateľky v nadväznosti na ostatné vykonané dôkazy. Krajský súd vzal do úvahy aj konanie vedené na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 21 C 54/2018, v rámci ktorého bol obžalovaný právoplatne zaviazaný vrátiť sťažovateľke sumu 36 400 eur z dôvodu bezdôvodného obohatenia. V tejto súvislosti krajský súd uviedol: „*Je zrejmé, že toto konanie bolo vedené účelovo z dôvodu tohto trestného konania (žaloba bola podaná v rámci trestného konania pred súdom, so značným časovým odstupom od kúpy bytu) a na výsledku civilného konania tak, ako bolo rozhodnuté, mal záujem tak obžalovaný, ako aj jeho matka* [redacted], *nakoľko takýto rozsudok mal slúžiť a slúžil v prospech obhajoby obžalovaného v tomto trestnom konaní.*“ V závere odôvodnenia napadnutého uznesenia krajský súd zdôraznil, že rešpektuje prezumpciu nevinu (trestné konanie v čase rozhodovania krajského súdu

nebolo právoplatne skončené) a že za existujúcej dôkaznej situácie zároveň nie je možné spoľahlivo vylúčiť rozhodnutie o prepadnutí požadovaných peňažných prostriedkov.

V súvislosti so žiadosťou sťažovateľky o vrátenie bytu a motorového vozidla krajský súd uviedol, že „boli zaistené osobe, ktorá je ich vlastníkom a to obžalovanému [REDAKOVANÉ]. Za takto zisteného stavu potom okresný súd správne žiadosť [REDAKOVANÉ] zamietol ako podanú neoprávnenou osobou. V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné poznamenať, že aj sám obžalovaný [REDAKOVANÉ] požiadal o zrušenie zaistenia totožného bytu a osobného motorového vozidla. O tejto žiadosti rozhodol predseda senátu Okresného súdu Žilina uznesením, sp. zn. 22Tk/1/2018 zo dňa 3.11.2020 a to tak, že predseda senátu žiadosť obžalovaného zamietol, nakoľko nezistil splnenie zákonných podmienok na zrušenie zaistenia.“

Napokon krajský súd prisvedčil tvrdeniam sťažovateľky o neprimerane dlhej dobe rozhodovania okresného súdu o jej žiadosti, ale zároveň skonštatoval, že táto okolnosť nemala žiaden vplyv na správnosť a zákonnosť uznesenia okresného súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Podľa názoru sťažovateľky sa krajský súd s argumentmi prednesenými v sťažnosti nevysporiadal dostatočným spôsobom, resp. iba „*formálne uzavrel sťažnostné námietky, pričom práve tento prezentovaný názor krajského súdu sťažovateľka vníma ako porušenie práva na súdnu ochranu ako aj práva na spravodlivé súdne konanie*“.

Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti zopakovala, že kúpu bytu a platby spojené s jeho užívaním, ako aj kúpu motorového vozidla financovala z vlastných prostriedkov v prospech syna. Zároveň uviedla, že síce v jej výpovediach týkajúcich sa peňažných prostriedkov boli značné rozpory, tieto však boli spôsobené zlým psychickým stavom sťažovateľky. Podľa názoru sťažovateľky okresný súd, ako aj krajský súd jej argumentáciu právoplatným rozsudkom v civilnom konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia ignorovali. V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla: „*V právnom štáte je neprípustné, aby mohol súd v trestnom konaní polemizovať so správnosťou, či účelovosťou vydaného rozhodnutia v civilnom konaní. Uvedené popiera stav právnej istoty ako aj právo sťažovateľky na spravodlivý proces a práve pre takéto prípady (existenciu civilného rozhodnutia) je v trestnom konaní § 7 Trestného poriadku. Sťažovateľka má svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia priznané právoplatným civilným rozhodnutím, ktorým je podľa jej názoru viazaný akýkoľvek iný súd.*“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bola zamietnutá jej sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí žiadosti o vrátenie zaistených vecí v trestnom konaní.

Jadro námietok sťažovateľky tvorí nesúhlas s posúdením jej argumentov a vyhodnotením vykonaných dôkazov.

7. Ústavnou sťažnosťou sa sťažovateľka domáha, aby si ústavný súd osvojil ňou prezentované hodnotenie dôkazov vykonaných v priebehu trestného konania. Ústavný súd však v takto uvádzaných dôvodoch ústavnej sťažnosti nevidel také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybníť ústavnú akceptovateľnosť záverov vyvoditeľných z napadnutého uznesenia krajského súdu. Navyše, krajský súd rozhodoval v čase, keď obžalovaný podal proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu odvolanie, teda trestné konanie v relevantnom čase nebolo právoplatne skončené.

8. Právne závery prezentované v napadnutom uznesení sa opierajú o skutkové zistenia, ktoré korešpondujú s vykonaným dokazovaním. Odôvodnenie predmetného rozhodnutia nijako nesignalizuje ľubovôľu rozhodovania, keďže jasne prezentuje všetky relevantné dôkazy a ich náležité vyhodnotenie smerujúce k záveru, že neboli splnené podmienky na vrátenie peňažných prostriedkov sťažovateľke, a súčasne dôvody, prečo v časti žiadosti o vrátenie bytu a motorového vozidla bolo potrebné túto vyhodnotiť ako podanú neoprávnenou osobou.

9. Ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľka v ústavnej sťažnosti iba opakuje námietky, ktoré už boli predmetom preskúmania krajským súdom (ale aj okresným súdom) na základe podanej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, teda ústavná sťažnosť je vlastne iba pokračujúcou polemikou s právnym názorom krajského súdu. Sťažovateľka tak stavia ústavný súd do pozície bežnej prieskumnej inštancie všeobecného súdnictva, keď požaduje, aby ústavný súd vec opätovne posúdil a stotožnil sa s jej právnym názorom. Ústavný súd v súvislosti s takto koncipovanou ústavnou sťažnosťou pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

10. Ústavný súd nie je vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (mutatis mutandis I. ÚS 109/2019, II. ÚS 86/2020), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02 atď.).

11. Napadnuté uznesenie krajského súdu citované v bode 4 obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, z ktorých je jednoznačne zrejmé, že krajský súd sa sťažovateľkinými námietkami obsiahnutými v sťažnosti, ktoré sú v podstate totožné s námietkami obsiahnutými v ústavnej sťažnosti, zaoberal a s týmito sa vysporiadal. Závery, ku ktorým krajský súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia

príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

12. Z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu na spochybnenie záverov napadnutého uznesenia krajského súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené. Pretože napadnuté uznesenie nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Na základe uvedeného preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu